

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 321/08-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 1. apríla 2009 v senáte zloženom z predsedníčky Marianny Mochnáčovej a zo sudcov Milana Ľalíka a Petra Brňáka vo veci sťažnosti V. O., Ž., zastúpeného advokátkou JUDr. V. S., P., pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 170/1990 a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 42/2008 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo V. O. na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 170/1990 p o r u š e n é b o l o .

2. Okresnému súdu Prešov p r i k a z u j e , aby v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 170/1990 ďalej konal bez zbytočných prietahov.

3. V. O. priznáva primerané finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré je Okresný súd Prešov p o v i n n ý zaplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. V. O. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 223,46 €, ktorú je Okresný súd Prešov p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právnej zástupkyne advokátky JUDr. V. S. do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti V. O. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 321/08-8 z 1. októbra 2008 prijal na ďalšie konanie sťažnosť V. O. (ďalej len „sťažovateľ“) pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 170/1990 a postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 11 Co 42/2008.

2. Sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uviedol: *„Žalobou zo dňa 1. 10. 1987 sa žalobca/sťažovateľ domáhal vydania/vypratania nehnuteľnosti, pozemku v k. ú. Ž. Okresný súd v Prešove v konaní vedenom pod č. k. 13 C 216/87 rozsudkom uložil odporcovi povinnosť vydať časť pozemku o výmere 70 m² navrhovateľom. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie aj navrhovatelia aj odporca.*

Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 25. 10. 1989, č. k. 12 Co 201/89 zmenil prvostupňový rozsudok a to tak, že návrh zamietol.

Najvyšší súd SR rozsudkom zo dňa 25. 07. 1990, č. k. 3 Cz44/90-86 vyhovel sťažnosti generálneho prokurátora SR pre porušenie zákona. Rozsudkom krajského súdu v Košiciach

bol porušený zákon, rozsudok zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie. Následne Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 04. 10. 1990 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Okresný súd v Prešove rozsudkom zo dňa 29. 01. 2008 žalobu zamietol. Voči tomuto rozsudku sa navrhovatelia v zákonom stanovenej lehote odvolali a vec sa nachádza na Krajskom súde v Prešove... .

Konanie prebieha už 21 rokov, aj keď ústavný súd bol konštituovaný spolu so vznikom Slovenskej republiky 01. 01. 1993 a preto rozhoduje o prietáhoch v konaní až od tohto dátumu. Od r. 1993 však tiež ide o dobu dlhých 15 rokov a všeobecné súdy nie sú schopné rozhodnúť o vypratání nehnuteľnosti. Od roku 1990, kedy bola vec vrátená Okresnému súdu v Prešove nedošlo k právoplatnému rozhodnutiu vo veci a rozsudok bol vydaný až po 18 rokoch. Postúp súdu ako štátneho orgánu pri prerokovaní a prejednaní vecí nerešpektoval ústavné právo „na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR). Zbytočné prietahy spočívajú v konaní súdu a v jeho postupe a nie sú spôsobené ani zložitou veci ani správaním účastníkov konania... .“

3. Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že zo strany okresného súdu a krajského súdu došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ďalej žiadal, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prietáhov. Žiadal priznať aj primerané finančné zadosťučinenie v sume 450 000 Sk (14 937,26 €) a náhradu trov konania 6 732 Sk (223,46 €). Žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnil tým, že: „*Nemajetková ujma navrhovateľa spočíva v pocitoch neistoty, krivdy a úzkosti vyplývajúcich zo situácie, keď súd nerozhodol v primeranej lehote a ani nekonal plynulo a bez omylov. Primerané finančné zadosťučinenie vo výške 450 000 Sk ako nemajetková ujma adekvátne zodpovedá ujme sťažovateľa v pocitoch nespravodlivosti a márnosti ako sprievodného znaku porušenia základného práva, ktorý trvá už 21 rokov. Predmetom vydania/vypratania veci sú nehnuteľnosti, ktoré sú potrebné na dôstojný život. Navrhovateľ je dôchodca s vážne poškodeným zdravím na ktorom má bezpochyby podiel aj tento nekonečný spor. Medzi nemajetkovou ujmou a porušením*

práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je príčinná súvislosť. Primerané finančné zadostučinenie navrhujeme priznať z dôvodu, že prietahy v konaní sa už nedajú napraviť, ani odstrániť a len samotný príkaz zo strany Ústavného súdu SR po vyhodnotení a posúdení veci, aby sa vo veci konalo nemožno vzhľadom na dĺžku trvania sporu považovať za dostatočný.“

4. Ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vyzval okresný súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril, oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní a zaslal ústavnému súdu kompletný spisový materiál. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení z 9. decembra 2008 uviedol, že uvedený spis sa od 12. júna 2008 nachádza na krajskom súde, ktorý rozhoduje o odvolaní vo veci. V následnom vyjadrení k meritu veci z 3. marca 2009 predseda okresného súdu popísal priebeh konania obdobne ako sťažovateľ v sťažnosti, pričom k namietaným prietahom v konaní uviedol, že: *„Okresný súd nariadil znalecké dokazovanie, ohliadku na mieste samom a kontrolné znalecké dokazovanie. Dokazovanie prebiehalo v rokoch 1991 – 1996.*

Po prijatí katastrálneho zákona č. 162/1995 Z. z. bolo konanie prerušené do skončenia správneho konania, keďže navrhovatelia podali návrh na určenie priebehu hranice. Keďže v správnom konaní nebol priebeh hranice stanovený a účastníci boli odkázaní na pokračovanie konania pred súdom, okresný súd vykonal ďalšie znalecké dokazovanie a rozsudkom z 29. januára 2008 vo veci rozhodol tak, že žalobu zamietol. Po podanom odvolaní vo veci rozhodoval krajský súd pod sp. zn. 11 Co 42/2008, ktorý rozsudok okresného súdu zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Dôvodom zrušenia rozsudku boli procesné dôvody.

V predmetnej právnej veci ide o náročný vlastnícky spor, ktorý vyžadoval opakované znalecké dokazovanie. Mám za to, že nedošlo vo veci 7C 170/1990 k zbytočným prietahom v konaní, preto navrhujem vysloviť, že nedošlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Zároveň oznamujem, že netrvám na ústnom prejednaní v predmetnej veci.“

5. Ústavný súd vyzval aj krajský súd, aby sa k prijatej sťažnosti vyjadril a oznámil, či trvá na ústnom pojednávaní. Krajský súd vo svojom vyjadrení z 9. decembra 2008

uviedol, že predmetná vec napadla krajskému súdu na odvolacie konanie 13. júna 2008, pričom ku dňu vyjadrenia o veci nebolo odvolacím súdom rozhodnuté. Ďalej krajský súd uviedol, že: *„Vo veci je vytýčený termín odvolacieho pojednávania na 16. decembra 2008, kedy je predpoklad, že vo veci bude rozhodnuté. So zreteľom na krátkosť času od nápadu veci konštatujem, že k subjektívnym prietahom pri vybavovaní predmetnej veci nedošlo...*

Zároveň súhlasíme s tým, aby bolo ústavným súdom v predmetnej veci rozhodnuté bez našej účasti.“

6. Na výzvu ústavného súdu k vhodnosti ústneho pojednávania právna zástupkyňa sťažovateľa v prípise z 8. decembra uviedla: *„V uvedenej veci chceme byť na prejednaní ústavnej sťažnosti. Za vyhovenie vopred ďakujeme.“* Prípisom z 31. marca 2009 právna zástupkyňa sťažovateľa oznámila ústavnému súdu, že netrvá na ústnom pojednávaní vo veci.

7. Ústavný súd sa oboznámil so spisom okresného súdu sp. zn. 7 C 170/1990, pričom procesný stav v konaní bol v čase doručenia spisu taký, že právna vec sťažovateľa sa opätovne nachádzala na okresnom súde, pretože krajský súd uznesením zo 16. decembra 2008 zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti (v merite veci) a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie. Zrušujúce uznesenie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené 21. januára 2009.

Zo spisu okresného súdu ústavný súd zistil tento stav:

- 1. októbra 1987 bola na okresnom súde podaná žaloba o vydanie nehnuteľnosti.
- 31. marca 1989 okresný súd rozhodol rozsudkom tak, že žalobe vyhovel.
- 25. októbra 1989 Krajský súd v Košiciach rozsudkom v merite veci zmenil rozsudok okresného súdu tak, že žalobu zamietol.
- 25. júla 1990 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil mu vec na ďalšie konanie.
- 4. októbra 1990 Krajský súd v Košiciach uznesením zrušil rozsudok okresného súdu z 31. marca 1989 a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

- 21. novembra 1990 sa konalo prvé pojednávanie na okresnom súde po vrátení veci krajským súdom.
- 3. júla 1991 bol uznesením ustanovený „kontrolný“ znalec Ing. P. I.
- 19. septembra 1991 sa konala ohliadka na mieste samom.
- 28. augusta 1992 znalec Ing. P. I. vyhotovil znalecký posudok.

Ďalšie pojednávania boli nariadené na 22. september 1992, 3. december 1992, 29. december 1992, 16. marec 1993, 13. apríl 1993 a 29. jún 1993.

- 27. augusta 1993 bol ustanovený „kontrolný“ znalec Ing. C. B.
- 24. januára 1996 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok znalca Ing. C. B. z 8. januára 1996.

Ďalšie pojednávania boli nariadené na 29. október 1996, 25. marec 1997, 6. máj 1997, 10. jún 1997, 19. jún 1997 a 17. február 1998.

- 17. februára 1998 bolo uznesením okresného súdu konanie prerušené do právoplatnosti rozhodnutia Okresného úradu v P. – odboru k. o určenie hranice pozemkov.
- 17. júna 2002 bol okresnému súdu doručený prípis S. P. z 13. júna 2002, ktorým bolo okresnému súdu oznámené, že spor patrí podľa § 7 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku do právomoci súdu.

Ďalšie pojednávania boli okresným súdom nariadené na 27. jún 2002, 5. september 2002, 10. október 2002, 6. november 2003, 2. december 2003, 11. december 2003, 22. december 2003, 20. január 2004, 9. marec 2004, 29. december 2005 a 3. január 2006.

- 26. januára 2006 okresný súd prípisom žiadal znalca Ing. P. I., aby v lehote 40 dní *„vyhotovil geometrický plán podľa návrhu žalobcov pre vydanie sporných parciel, tak ako to oni navrhujú“*.
- 3. apríla 2006 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok znalca Ing. P. I.

Ďalšie pojednávania súdu boli nariadené na 31. október 2006, 10. júl 2007 a 20. júl 2007.

- 17. septembra 2007 bol uznesením okresného súdu ustanovený znalec J. P.

- 2. januára 2008 bol okresnému súdu doručený znalecký posudok znalca J. P.

Ďalšie pojednávania súdu boli nariadené na 25. január 2008 a 29. január 2008, na ktorom bol vyhlásený rozsudok, ktorým okresný súd žalobu zamietol.

- 2. apríla 2008 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľa proti rozsudku.

- 13. júna 2008 bol spis aj s odvolaním sťažovateľa predložený na rozhodnutie krajskému súdu.

- 16. decembra 2008 sa konalo pojednávanie pred krajským súdom, na ktorom tento vyhlásil uznesenie, ktorým bol rozsudok okresného súdu zrušený a v rozsahu zrušenia mu bola vec vrátená na ďalšie konanie. Zrušujúce uznesenie krajského súdu bolo okresnému súdu doručené 21. januára 2009.

Dňa 15. februára 1993 nadobudol účinnosť zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ktorým bol zriadený ústavný súd. Vzhľadom na to ústavný súd skúmal porušenie práv sťažovateľa od 15. februára 1993. Pred týmto dátumom ústavný súd nemá právomoc rozhodovať o porušení základných práv sťažovateľa.

8. Po podrobnom posúdení obsahu spisu okresného súdu, ako aj sťažnosti a vyjadrení k nej dospel ústavný súd na neverejnom zasadnutí k záveru, že sťažnosť je v rozhodujúcej časti dôvodná.

9. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva

alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

10. Účel práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov vymedzil ústavný súd vo svojej skoršej judikatúre tak, že „*Účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu*“ (II. ÚS 26/95). Je však prirodzené a ústavný súd to už vo svojej judikatúre zdôraznil, že každé namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, pričom tri základné kritériá sú: zložitosť veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (napr. I. ÚS 3/00, alebo I. ÚS 7/02). Medzi kritériá, na ktoré ústavný súd tiež prihliada pri svojom rozhodovaní, patrí aj predmet sporu v posudzovanom konaní a význam sporu pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02 alebo II. ÚS 32/02). Napokon ústavný súd taktiež prihliada v konkrétnom prípade na čas trvania konania (napr. I. ÚS 92/97, II. ÚS 21/01), resp. na celkovú dĺžku konania (III. ÚS 123/02).

11. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie bolo predmetom skúmania ústavného súdu, či postupom okresného súdu a krajského súdu v konaní o právnej veci sťažovateľa došlo k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6

ods. 1 dohovoru. Po posúdení chronológie konania v právnej veci sťažovateľa z hľadiska základných kritérií, na ktoré sa prihliada, ústavný súd vyvodil tieto závery.

Pokiaľ ide o zložitosť veci (právnú a skutkovú), ústavný súd konštatuje, že z obsahu spisu nezistil takú okolnosť, ktorá by umožňovala urobiť záver o mimoriadnej právnej či skutkovej zložitosti prerokovávanej veci. Ide o obvyklý susedský spor o vydanie časti nehnuteľnosti, kde sa sťažovateľ domáha vydania, resp. vypratania časti nehnuteľnosti, ktorú podľa jeho názoru neoprávnene užíva sused - žalovaný. Určité aspekty faktickej zložitosti konania síce zistené boli (napr. konanie s opatrovníkom žalovaného), tieto však v žiadnom prípade nemôžu ospravedlniť celkovú dĺžku konania (viac než 21 rokov).

Pri hodnotení správania sťažovateľa ako účastníka súdneho konania ústavný súd nezistil zásadné okolnosti, ktoré by mohli byť zohľadnené v jeho neprospech. Napokon ani okresný súd vo svojom vyjadrení nemal námietky k správaniu sťažovateľa.

V postupe okresného súdu ústavný súd zistil viaceré obdobia nečinnosti, ktoré v kontexte celkovej dĺžky konania pred okresným súdom vedú k jednoznačnému záveru o porušení práv sťažovateľa garantovaných mu ústavou ako aj dohovorom. Tak napríklad znalec Ing. C. B. po ustanovení uznesením z 27. augusta 1993 síce 6. decembra 1993 vykonal zameranie a ohliadku sporných nehnuteľností, avšak znalecký posudok vyhotovil až 8. januára 1996 (doručený okresnému súdu 24. januára 1996). V tomto období pritom okresný súd nevykonal žiadne úkony smerujúce k tomu, aby ustanovený znalec predložil súdu svoj znalecký posudok. Tolerovanie pasivity znalca, ktorý mal podľa uznesenia vyhotoviť posudok v lehote 60 dní a napokon ho doručil súdu po viac ako dvoch rokoch, ústavný súd hodnotil ako súčasť postupu súdu, ktorý nesmeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa (*mutatis mutandis* II. ÚS 10/2001). Zbytočné prieskany pritom zistil ústavný súd v konaní okresného súdu opakovane. Na pojednávaní 29. decembra 2005 okresný súd vyhlásil uznesením dokazovanie za skončené a pojednávanie odročil na 3. január 2006 za účelom vyhlásenia rozsudku. Následne však okresný súd žiadal znalca Ing. P. I. prípisom z 26. januára 2006, aby v lehote 40 dní vyhotovil geometrický plán, ďalej pokračoval vo vykonávaní dokazovania a rozsudok vyhlásil až 29. januára 2008.

12. V kontexte všetkých okolností posudzovaného konania v právnej veci sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že celková dĺžka konania nie je ničím ospravedlniteľná. Uvedené vedie k jedinému a jednoznačnému záveru, že postupom okresného súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jeho právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto vyslovil porušenie týchto práv sťažovateľa postupom okresného súdu (bod 1 výroku nálezu) a prikázal okresnému súdu ďalej vo veci sťažovateľa konať bez zbytočných prietáhov (bod 2 výroku nálezu). Keďže v postupe krajského súdu neboli zistené zbytočné prietahy a jeho konanie o odvolaní sťažovateľa možno považovať za konanie v primeranej lehote, časti sťažnosti namietajúcej porušenie práv sťažovateľa postupom krajského súdu ústavný súd nevyhoviel (bod 5 výroku nálezu).

13. Na okraj veci ústavný súd dodáva, že každý účastník súdneho konania pred všeobecným súdom má právo dôvodne očakávať, že súd jeho vec správne posúdi a nepôjde cestou omylov (napr. I. ÚS 89/99). Vychádzajúc z odôvodnenia zrušujúceho uznesenia krajského súdu zo 16. decembra 2008 je zrejmé, že okresný súd napriek dlhotrvajúcemu dokazovaniu vec nesprávne právne posúdil a navyše nedostatočne zistil skutkový stav. Postupom okresného súdu teda právna neistota sťažovateľa nielenže nebola odstránená, ale naopak bola predĺžená.

14. Sťažovateľ v sťažnosti uplatnil a odôvodnil aj svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 450 000 Sk (14 937,26 €). Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že primerané finančné zadosťučinenie ústavný súd spravidla prizná vtedy, keď následky porušenia práv sťažovateľa (prietahy v konaní) už nemožno napraviť či odstrániť (napr. III. ÚS 17/02). Navrhovanú výšku však ústavný súd aj vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru nepovažoval za primeranú, a preto priznal sťažovateľovi vychádzajúc z princípov spravodlivosti a potreby zavŕšenia ochrany práv sťažovateľa primerané finančné zadosťučinenie v sume 2 000 € (bod 3 výroku nálezu).

15. Ústavný súd napokon rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré jeho právna zástupkyňa vyčíslila v celkovej sume 6 732 Sk (2 úkony právnej pomoci

po 3 176 Sk, t. j. prevzatie a príprava zastúpenia, spísanie sťažnosti podanej ústavnému súdu, 2 x paušálna náhrada hotových výdavkov po 190 Sk). S poukazom na § 20 ods. 3 a § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde a vyhlášku Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, ústavný súd priznal sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia v sume 223,46 €, čo zodpovedá uplatnenej sume v slovenských korunách (bod 4 výroku nálezu). Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku). Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. apríla 2009